

Syou Ishida

Li receftaré un gat

猫を処方
いたします。

Qui s'hauria
imaginat que la
medecina perfecta
seria peludeta?

SYOU ISHIDA
LI RECEPTARÉ
UN GAT

Traducció del japonès d'Albert Nolla

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: 猫を処方いたします. (NEKO WO SHOHO ITASHIMASU.)

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2025

© SYOU ISHIDA, 2023,

C/O THE APPLESEED AGENCY LTD, JAPÓ

PUBLICAT ORIGINALMENT AL JAPÓ EL 2023 PER PHP INSTITUTE, INC.,

A TRAVÉS D'EMILY BOOKS AGENCY LTD I CASANOVAS & LYNCH LITERARY AGENCY, S.L.

© DE LA TRADUCCIÓ DEL JAPONÈS: ALBERT NOLLA, 2025

© EDITORIAL PLANETA, S. A.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3324-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.260-2025

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I
BE

En Shuta Kagawa es va quedar plantat al fons del carreró fosc, mirant enlaire un edifici de pisos i oficines.

Per fi hi havia arribat després d'haver-se perdut del tot. Era una construcció que semblava feta per omplir l'estret espai que quedava entre dos blocs de pisos.

—Aquí? —va mormolar, incrèdul.

Dubtava que hi hagués un lloc que el seu mòbil no fos capaç de trobar, però ara que ho veia ho podia entendre. Era un lloc on quasi no hi tocava el sol i des d'on el cel es veia llunyà i difús. L'aire del carreró era humit i l'edifici semblava vell i atrotinat.

—Però és que, on s'és vist una adreça així?

Est del carrer Tokoyakushi, sud del carrer Tomi-nokoji, oest del carrer Rokkaku, nord del carrer Fuyachō, barri de Nakagyō, Kyoto.

Era una adreça típica de Kyoto. Tot i incloure els noms dels districtes i els números de les seccions, només contenia el nom dels quatre carrers que es creua-

ven en les quatre direccions. Seguint els carrers i girant allà on s'indicava, podies arribar a prop del destí, però l'adreça en si era tan vaga que les persones que no eren de Kyoto s'acabaven perdent.

De fet, en Shuta havia girat diverses vegades cap a l'esquerra i havia fet uns quants cercles per arribar fins a aquell edifici. I, just quan estava a punt de deixar-ho córrer, de sobte havia trobat l'entrada del carreró.

Com era que els habitants de Kyoto feien servir unes indicacions tan confuses? Per a en Shuta, que era originari d'una altra prefectura, els noms dels carrers de la ciutat eren una mena de codi secret. Una simple adreça semblava una manera indirecta de mantenir lluny els forasters.

En Shuta va sospirar en aquell carreró fosc.

Però es va armar de valor, dient-se que era massa aviat per rendir-se. El fet que l'edifici fos en un lloc tan depriment no volia dir que els qui l'ocupaven també haguessin de ser-ho. Era possible que els edificis de pisos que hi havia a banda i banda els haguessin construït després i que aquell hagués quedat com una mena d'amagatall.

La porta de l'edifici era oberta. No hi havia ascensor, però va veure unes escales al fons. Estaven poc il·luminades, però potser era perquè no hi havia ningú. Feia una certa basarda. Mentre avançava pel passadís, va veure les plaques que hi havia a les portes. Era un edifici d'oficines. I tots els locals que hi havia semblaven una mica dubtosos.

«D'aquí a poc, potser jo també acabaré fent trucades per estafar gent gran des d'una oficina d'un edifi-

ci com aquest», es va dir en Shuta pensant un moment en el seu futur, però de seguida va fer que no amb el cap. Justament havia anat fins allà per evitar veure's d'aquella manera. Va pujar per les escales fins a la cinquena planta, on va trobar la «Clínica Kokoro de Nakagyō».

La porta, vella i gruixuda, es va obrir amb una facilitat inesperada. En mirar a l'interior, ve veure que la clínica estava sorprenentment ben il·luminada. Just en entrar hi havia una finestreta de recepció on no hi havia ningú.

—Hola? —va cridar cap a l'interior de la clínica. Només va sentir silenci.

Potser feien un descans. Es va quedar allà on era, amb els braços encreuats. Com que no sabia ni el número de telèfon ni l'adreça de correu electrònic, no havia pogut demanar hora.

—Hola!? —va fer, aquesta vegada més fort.

Es va sentir un tris-tras de sabatilles i va aparèixer una infermera. Era una noia pàl·lida, que estava cap al final de la vintena.

—Sí? Què hi ha?

—Hola. No tinc hora, però m'agradaria visitar-me.

—És un pacient, doncs. Endavant, ja pot passar.

La infermera parlava el dialecte de Kansai, amb la cantarella típica de Kyoto. Malgrat la joventut, tenia un accent molt marcat.

En avançar cap al fons, en Shuta va veure un sofà on només podia seure una persona. Però la infermera no el va fer seure allà, sinó que el va fer passar a la con-

sulta. Era una habitació modesta, més petita que la sala de fumadors de l'empresa, amb una taula, un ordinador i dues cadires senzilles.

En Shuta es va demanar si allò era realment la famosa clínica de què havia sentit parlar. El seu neguit no parava d'augmentar.

Tots els gabinets de psicologia on havia anat fins al moment eren llocs elegants i espaiosos. No tan sols no estaven situats en un edifici vell on fins i tot dubtaves d'entrar, sinó que només et rebien després d'haver concertat una cita i d'haver emplenat un qüestionari previ que tardaves una hora a respondre. En Shuta agraïa que el poguessin visitar amb tanta facilitat, però, ara que ho pensava, ni tan sols li havien demanat la targeta sanitària.

La cortina del fons es va obrir i va aparèixer un metge amb bata blanca. Era un noi prim i delicat, d'uns trenta anys.

—Bon dia. És la primera vegada que ve a la nostra clínica, oi?

El metge va fer un lleu somriure. Parlava en un to una mica alt i nasal. Tot i que no hi estava acostumat, en Shuta va trobar que el seu accent de Kyoto era agradable.

—Per cert, com ens ha conegut?

—Doncs...

Per un moment, en Shuta no va saber com explicar-ho. Va pensar que valia més que digués una mentida, però al final va decidir respondre amb sinceritat:

—No ha estat per cap conegut directe. De fet, un antic company de feina em va parlar del client d'un client

de l'empresa de la dona d'un germà seu... que es veu que ve aquí i n'està molt content.

Era una referència que es mereixia ben poca confiança, com un rumor sentit en el vent. L'únic que sabia de la clínica era el nom, una adreça confusa semblant a un codi secret i que era a la cinquena planta de l'edifici en qüestió.

No era el primer cop que en Shuta acudia a un psicòleg. La primera vegada que hi havia anat havia estat feia sis mesos.

En aquella primera ocasió tampoc no havia esperat gaire millora. Només havia pensat que havia de fer alguna cosa, que havia d'esforçar-se. I, després de buscar per internet alguns psicòlegs amb bones referències, havia passat per tots els gabinets que li quedaven a prop de casa i de la feina.

I avui havia acabat allà seguint un simple rumor. Només era que no s'esperava que fos en un lloc tan desolat.

—Vaja, no sé què dir-li. En aquest moment no acceptem pacients nous. Som un gabinet petit. Només hi treballem la infermera i jo.

El metge va sospirar a poc a poc, amb suavitat.

En Shuta es va desanimar. Allà tampoc l'ajudarien. Tots els gabinets tenien noms ben bonics, com Clínica Kokoro, però quan els metges sentien les seves explicacions, no n'hi havia cap que l'entengués.

Quan estava a punt de dir que d'acord, que no passava res, el metge va fer un gran somriure. La mirada se li va transformar en sec en la d'un nen entremaliat.

—Però, ja que ve recomanat, farem una excepció.

L'espai, que ja era tan petit que els genolls gairebé es tocaven, es va estrènyer encara més. El metge es va girar cap a l'escriptori i va començar a escriure al teclat de l'ordinador.

—Nom i edat?

De sobte la sessió havia començat.

—Shuta Kagawa. Tinc vint-i-cinc anys.

—I què l'ha dut avui fins aquí? —va preguntar el metge en un to serè.

En Shuta es va posar nerviós. Era una situació que ja havia viscut diverses vegades. I, després de sentir la seva història, tots els metges li havien donat si fa no fa les mateixes respostes per sortir del pas.

«Déu-n'hi-do, això que m'ha explicat. Però no s'hi hauria d'esforçar tant».

«Està molt bé que hagi vingut. Gràcies per la confiança».

Per algun motiu, alguns li donaven les gràcies amb molta educació. I després tots li receptaven si fa no fa els mateixos medicaments. El que alleujava una mica la situació no eren els metges sinó els somnífers.

—Jo...

Insomni, bronzit a les orelles, manca d'apetit.

Quan pensava en la feina, se li feia un nus al pit, respirava més superficialment i no podia dormir a les nits. Els símptomes eren tan típics que els metges no en feien cas. Aquesta vegada, estava decidit a explicar bé què li passava i superar la situació d'una vegada per totes.

Però inconscientment va acabar dient el que pensava de debò.

—Vull deixar la feina —va fer amb un lleu estossecc.

—Ah, sí? —va respondre el metge de seguida.

En Shuta es va quedar parat.

—Ai, no. No és això. No vull deixar la feina, sinó saber com puc quedar-me més temps allà on treballo. És una corredoria d'inversions força gran, d'aquestes que surten als anuncis, però exploten els treballadors.

—Ja l'entenc —va dir el metge com si res, somrient amb amabilitat—. Li receptaré un gat. I a veure com va. —Llavors va fer girar la cadira i va dir—: Senyoreta Chitose, porti el gat, sisplau.

—D'acord! —es va sentir una veu a l'altra banda de la cortina.

I, al cap d'un moment, va entrar aquella infermera pàl·lida que l'havia rebut. En veure-la a la recepció no s'hi havia fixat, però tenia una brillantor als ulls que la feia especial. Es podria dir que era bonica d'una manera que no era evident. Dirigint una mirada un xic sospitosa a en Shuta, la infermera va dir al metge en un to eixut:

—Doctor Nike, vol dir que li anirà bé?

—Sí, segur que sí —va respondre el metge, en un to més afable i lleuger.

La clínica era peculiar, però que el metge es digués Nike també era ben estrany. La infermera va deixar una cistella de transport damunt la taula i se'n va tornar en silenci cap al darrere de la cortina. Era una cistella de plàstic senzilla, amb unes reixes als laterals.

A dins hi havia un gat de debò.

En Shuta va quedar confós. No sabia què dir davant uns fets tan inesperats. Es va quedar mirant el gat fixament.

Era de veritat.

Era un gat normal, de color gris, sense cap característica especial. La foscor de dins la cistella li impedia veure'l bé, però el gat mirava amb cautela cap a fora, amb uns ulls grossos i rodons, de color daurat.

—Molt bé, senyor Kagawa. De moment provarem amb aquest durant una setmana.

—Però...

—Passi per recepció amb la recepta que li donaré.

—Com? Una recepta?

—Això mateix.

Semblava una conversa normal, però la situació no ho era gens ni mica. Mirant cap a dins de la cistella, en Shuta va preguntar:

—Això és un gat?

—Sí, és un gat.

El metge va respondre amb tota naturalitat. Certament, t'ho miressis com t'ho miressis era un gat, però en Shuta ja no estava segur de res.

—Un gat de veritat?

—És clar. Té molts beneficis. Ja sap la dita, no? Posa un gat a la teva vida i tindràs la salut garantida. Vol dir que un gat és un remei molt més eficaç que qualsevol d'aquests medicaments que es troben pertot arreu.

Aquella dita també era estranya. El metge va allargar un paperet a en Shuta, que continuava atònit.

—Això és la recepta. A recepció li donaran tot el que necessita. I ens veiem d'aquí a una setmana. El pròxim pacient ja s'espera. Sisplau... —va dir, assenyalant la porta per dir-li que ja se'n podia anar.

En Shuta va tornar en si i va notar que dins seu brollava una rialla.

—Ha, ha! Ara ho entenc! Això és teràpia amb animals, oi?

L'havia agafat per sorpresa, però ara ja entenia per on anava la cosa. Es tractava de curar estant en contacte amb animals. Malgrat la rialla d'en Shuta, el metge es va quedar impertorbable. En Shuta va suposar que observava la seva reacció.

—Sorprenere els pacients d'aquesta manera també forma part de la teràpia? Ah, és clar! Per això no es pot trobar cap informació de la clínica. Per un moment m'he quedat de pedra. Receptar un gat... És molt curiós.

Va acostar el rostre a la cistella i va mirar cap a dins. El gat tenia els ulls ben oberts i li va aguantar la mirada. En Shuta no sabia res d'animals, però va veure que el gat, tan perplex com ell, feia un somriure incòmode.

—Que bonic! Però em sembla que no li caic gaire bé.

—Com? A veure, a veure...

El metge es va acostar a la cistella fins que les galtes li van quedar gairebé a tocar de les d'en Shuta. En Shuta es va sorprendre de la proximitat, però no va semblar que al metge li fes res. Amb el nas enganxat a la reixa, va observar el gat que hi havia a l'altra banda.

—Ei, què et sembla? Anirà bé, oi? —va fer, dirigint-se al gat—. Sí, sí, diu que anirà bé.

—No, no ha dit res. Està espantat.

—Vol dir? A veure, a veure —va dir el metge, tornant a enganxar el nas a la reixa. Se li va acostar tant,

que en Shuta es va posar nerviós—. Què dius? Estàs bé, oi? Ja veuràs que no passa res. —Llavors va alçar el cap per mirar en Shuta i va dir amb un somriure—: Diu que no passa res.

—No, no. El que vull dir és que als gats no els agraden les persones com jo, que no estem acostumats a tractar amb animals. Encara que sigui per fer teràpia, em sap greu per ell.

—No s'amoïni. Els gats fan efecte fins i tot a les persones que no estan acostumades a tenir-ne. Hi ha un pacient que s'espera. Sisplau... —va dir el metge amb un somriure.

Llavors es va aixecar, va agafar la cistella i la va deixar a la falda d'en Shuta.

—Eh? Un moment...

—Ens veiem d'aquí a una setmana —va insistir el metge, amb una expressió que no admetia un no per resposta.

Sense entendre res, en Shuta va sortir de la consulta amb la cistella de transport. Era com si el metge l'hagués obligat a marxar.

Al sofà de la sala d'espera no hi havia ningú. Mentre estava plantat al passadís, sense saber què fer, va veure una mà pàl·lida a la finestreta que li feia senyal que s'hi acostés.

—Senyor Kagawa, passi per aquí.

—Sí, sí.

Era com si estigués dins una pel·lícula. Va mirar amb neguit al seu voltant per veure si hi havia alguna càmera oculta.

Malgrat la confusió, es va acostar al taulell de re-

cepció, on la infermera el mirava a través de la finestreta.

—La recepta, sisplau.

Seguint les indicacions, en Shuta li va allargar la recepta que li havia donat el metge. La infermera va desaparèixer darrere la finestreta.

La cistella es va balancejar, insegura. Pesava molt.

Era una sensació estranya. En Shuta no havia agafat cap animal des de primària, quan a la classe els havia tocat cuidar els conills de l'escola. En veure que el gat continuava portant-se bé malgrat el farsant amb qui l'havien unit, en Shuta va somriure alleujat.

La infermera va tornar i li va donar una bossa de paper a través de la finestreta.

—Tingui.

En Shuta va agafar la cistella amb una mà i la bossa de paper amb l'altra. El gat va lliscar dins la cistella inclinada.

—Ups, perdó! —es va disculpar al gat—. Disculpi, què hi ha en aquesta bossa? Pesa molt.

—Són els estris. A dins hi ha les instruccions. Llegeixi-les amb atenció —va respondre la infermera en un to neutre. L'accent de Kyoto, normalment encisador, va sonar fred i distant.

Per l'obertura de la bossa en Shuta va veure un plat i una safata de plàstic, i també un sac de pinso. Eren les coses necessàries per cuidar un gat. Era una pel·lícula molt elaborada. Fins al punt que començava a inquietar-se.

—Ha de durar gaire, això? Vol dir que no en fan un gra massa?

—Si hi ha res que no entengui, pregunti-ho al doctor. Que vagi bé —va dir la infermera en un to expeditiu. I tot seguit va abaixar la vista per ocupar-se d'alguna altra tasca.

—Daixò...

—Que vagi bé.

—És que...

—Que vagi bé.

Sense insistir-hi més, en Shuta va sortir de la clínica carregat amb la cistella amb el gat i la bossa de paper amb els estris. Li va costar molt obrir la porta amb les mans tan ocupades.

Què passava? Estava ben desconcertat.

Des de l'altra banda del passadís s'acostava un home que feia mala espina. Va passar per davant d'en Shuta i va obrir la porta del local del costat.

De sobre va notar la seva mirada. L'home l'observava amb recel. Era com si li volgués preguntar alguna cosa.

En Shuta es va allunyar d'allà. Li va costar baixar les escales sense decantar gaire la cistella. En sortir de l'edifici, va sentir l'olor d'humitat del carreró. Era una flaire real. El pes que duia als braços també ho era.

El seu company de feina li havia dit que era una clínica molt bona. Al seu company li havia dit el seu germà, a qui li havia dit la dona, a qui li havia dit el cosí, a qui... Amb els rumors, a cada bugada es perdia un llençol. En Shuta va fer un pas, després un altre, però la comèdia no s'acabava. La infermera bonica no havia sortit a perseguir-lo, i no havia sentit ningú cridant que tallessin tal com passava a les gravacions de les sèries.

Allò només podia ser un remei extremament eficaç o una estafa com una casa. Fos com fos, allà estava ell, un noi malalt traginant un gat.

Mentre voltava pels carrers, la seva rialla va ressonar al lluny: havia fet cap a una clínica ben estrambòtica.

Portar aquell animaló era difícil. No podia travessar prou de pressa els passos de zebra i, com que la cistella pesava molt, no la podia dur carregada a l'espatlla. Va trigar més de mitja hora a arribar al pis, amb el gat movent-se incòmodament dins la cistella. A mig camí, els braços li van començar a fer un mal terrible.

Quan va deixar la cistella a terra, el gat, que devia notar el canvi, de sobte es va començar a esvalotar. Com que no el podia deixar per sempre dins la gàbia, en Shuta va obrir la porta.

El gat, però, no va sortir.

—Què passa, mixeta? Ja pots sortir.

El gat tampoc no va sortir. Amoïnat, en Shuta va mirar cap a dins la cistella i el va veure arraulit al fons.

Què passava? En Shuta va remenar la bossa de paper. Hi va trobar dos bols de la mateixa mida. Va sacsejar el sac de pinso, que va fer un soroll sec.

—De moment, li posaré aigua.

Va omplir el bol amb aigua de l'aixeta i el va deixar davant la cistella. El gat no va sortir.

—Ah, sí. Hi havia unes instruccions.

Sense perdre la cistella de vista, va llegir el paper que va trobar dins la bossa.

«Nom: Be. Femella. Edat estimada: vuit anys. Gata

de carrer mestissa. S'ha d'alimentar degudament al matí i al vespre. El bol d'aigua ha d'estar sempre ple. Cal netejar els excrements regularment. En general és independent i es pot deixar solta sense problema. Cal desar en calaixos o armaris els objectes petits que es pugui empassar, així com plats, gots i altres objectes que puguin trencar-se. També cal vigilar amb les plantes. No deixi sortir la gata de casa».

Allò era tot. En Shuta va rellegir les instruccions, però no deien gaire cosa.

—Vaja... No he tingut mai cap gat. No sé si podré cuidar-la tota una setmana.

Com funcionava allò de la safata i la sorra? Si la deixava solta, la Be sabia fer les seves necessitats sense embrutar el pis? I quant menjar havia de posar-li? I no rascaria les parets?

Tot eren preguntes. I no tenia ningú a qui fer-les. Havia de buscar a internet com anava allò de la safata i del pinso.

Però almenys sabia el nom de la gata. Arrossegant-se per terra va mirar dins la cistella i va trobar uns ulls daurats.

—Ets la Be, oi? —va dir—. Va, Be, vine. Ets una gata, oi? Deus tenir gana. Et donaré menjar.

Ja era el vespre. Com que per als humans era l'hora de sopar, per als gats també devia ser-ho. En Shuta va llegir l'etiqueta del sac de pinso i, mentre buscava amb el mòbil la quantitat aproximada, va veure que la gata treia una mica el cap de la cistella.

—Ah, ja surts.

Però la gata va tornar a amagar-se de seguida. Ara

que finalment havia sortit, potser l'havia espantat amb la veu. En Shuta es va esperar contenint la respiració, i al cap de poc la gata va tornar a treure mig cap. Va alçar els ulls per mirar en Shuta. I es van quedar en silenci, estudiant-se l'un a l'altre.

Més que actuar amb cautela, semblava que la gata estigués posant-lo a prova. Com que estava assegut en una posició estranya, en Shuta tenia les cames adormides, però va aguantar la postura tremolant lleument.

La gata per fi va treure una de les potes de davant. Però no la va deixar a terra, com si volgués estar preparada per tornar a amagar-se en qualsevol moment.

«Surt, sisplau. Ja no aguanto aquest formigueig a les cames».

Quan semblava que ja no ho podria suportar més, la gata va reposar la pota de davant suaument a terra. En recolzar-la, se li va formar un sacsó com el del canell d'un nadó. Era una cosa molt bufona. Va fer un pas, un altre, i per fi la llarga cua també va sortir de la cistella.

«És més grossa del que em pensava».

Això va ser el primer que va pensar en Shuta. La gata no era especialment grossa, però ell tenia la idea que els gats eren més prims. Havia vist imatges de gats esmunyint-se per alguna escletxa entre dues parets. Aquella tenia un pelatge gris estufat com una manta, i si mai provava d'esmunyir-se per un lloc estret, la manta es desbordaria.

En Shuta va estirar les cames serrant les dents, intentant no deixar-se anar de sobte i espantar la gata. Ignorant el patiment silenciós d'en Shuta, la gata es va

acostar al bol d'aigua. La va ensumar una mica i va començar a beure amb la punta de la llengua.

Mentre es fregava les cames adormides, en Shuta va contemplar l'escena amb estranyesa. Aquell lleu xipolleig era un soroll que no havia sentit mai al pis. Com si hagués abaixat una mica la guàrdia, la gata va mirar al seu voltant, girant el cap a dreta i esquerra. Els ulls se li van aturar en el sac de pinso, encara per obrir.

—Ha, ha! Que bé! Un moment.

Després de l'aigua, el menjar. Era ben fàcil d'entendre, va pensar amb un somriure.

Va obrir el sac i va abocar el pinso a l'altre bol. Mentre el pinso queia cruixint, la gata es va estar asseguda educadament. Ell es pensava que saltaria, però es va quedar quieta, observant-lo amb els ulls ben oberts.

—A sopar! Mira quina bona pinta!

En Shuta va agafar una d'aquelles galetetes i va fer veure que se la menjava. La gata, però, no es va bellugar i li va llançar una mirada recelosa, com preguntant-se què feia aquell tòtil.

Sentint-se una mica estúpid, en Shuta es va estirar al llit. Va seguir els moviments de la gata de reüll, com si no li interessessin.

Al cap d'un moment, la gata es va acostar sigil·losament al bol i es va posar a menjar. Es va sentir un rec-rec somort. La Be tenia una gran presència, però era silenciosa. «O sigui que els gats són així», va pensar distretament en Shuta, estirat al llit.

Se li feia estrany tenir un gat al pis, on fins llavors havia viscut sol. Quan va mirar al seu voltant, va veure que estava tot desendreçat. Hi havia còmics i video-

jocs escampats des de qui sap quan. Els dies d'entre setmana només hi tornava per dormir, i els dies de festa dormia fins al migdia. No era que hi tingués poques coses, però aquell pis no li ofería gens d'alegria.

Evidentment, no tenia cap planta.

I, si n'hagués tingut cap, ja faria temps que s'hauria pansit.

Amb tot, en Shuta va endreçar el pis per primer cop en molt temps. Va recollir de terra els taps de les ampolles de plàstic i els bastonets dels bentōs que es comprava a la botiga de conveniència i els va llençar. També va apilar la roba i les revistes en un racó.

Pensant que havia de posar remei a la situació, feia temps que no feia res per iniciativa pròpia, excepte anar d'un psicòleg a un altre. Per això el simple fet d'endreçar el pis li va produir una estranya sensació de frescor.

—Ah, això és el més perillós.

Els somnífers que tenia escampats damunt la taula es van convertir de sobte en una nosa. Els va arreplegar i els va desar en un calaix.

La gata havia acabat de menjar i voltava pel pis a poc a poc, ensumant tot el que trobava. Es movia amb passos lleugers, sense ni rastre de pesadesa. Veure un gat explorant tenia un curiós efecte relaxant. Potser era un tractament massa agressiu, però havia de reconèixer que funcionava.

I on dormiria, la gata? No tenia cap jaç preparat. Encara no feia fred, però potser li podia posar una manta doblegada en un racó. Segons com, potser se li enfilaria al llit.

Mentre pensava tot això el temps li va passar volant, i aquella nit es va adormir sense pensar a prendre's els somnífers.

En Shuta va pujar fins a la cinquena planta d'una tirada, amb la cistella a pes de braços.

Va entrar a la Clínica Kokoro de Nakagyō i, panteixant, va empènyer la cistella a través de la finestreta. A la recepció hi havia asseguda la mateixa infermera antipàtica del primer dia.

—Tingui, la gata. M'agradaria parlar-ne amb el doctor.

—Senyor Kagawa. Té hora d'aquí a quatre dies. Encara li queden quatre dies de tenir la gata.

—No, ja n'he tingut prou. Justament he vingut per això —va dir amb dificultat, a causa de l'ofec i de la irritació—. Sigui com sigui, vull parlar amb el doctor. M'esperaré l'estona que calgui.

—Llavors, ja pot passar a la consulta.

—Però si he dit que m'espero el que calgui... Eh?

—Ja pot passar a la consulta.

Havent dit això, la infermera va abaixar la vista per ocupar-se d'alguna altra tasca. En Shuta estava atònit. Sortint de la feina havia passat pel pis per ficar la gata a la cistella i havia anat a correuita fins a la consulta. Necessitava una estona per esbravar la ràbia que arrossegava. Que el fessin passar tan fàcilment era com una decepció.

—És que...

—Esperi's a la sala de consulta.

La infermera no li va fer cas. Resignat, en Shuta va tornar a passar per davant el sofà amb la cistella en braços i es va esperar a la petita sala de consulta.

Va notar el pes de la cistella a la falda. La gata estava desfocada.

En Shuta sabia que no era culpa d'ella. Però, tot i saber-ho, estava enrabiat. Es va obrir la cortina i va aparèixer el metge.

—Oh, senyor Kagawa. Ja ens tornem a veure? Què l'ha dut avui fins aquí?

Tan bon punt va veure el somriure afable del metge, en Shuta va esclatar.

—M'han despatxat! A la feina! Per... per culpa d'aquesta gata!

Va agafar amb força la vora de la cistella pensant que, al capdavant, sí que era culpa d'ella. La gata ho devia notar, ja que va fer un esbufec amenaçador des de dins la cistella.

—Vaja, vaja. Que bé, no? —va dir el metge amb una rialla.

En Shuta va posar els ulls en blanc.

—Què vol dir, que bé?

—Vostè volia plegar, no? Doncs ja ho ha solucionat. Ja sabia que aquesta gata li aniria bé. És molt eficaç.

El metge va riure satisfet. En veure aquella expressió, en Shuta es va asserenar una mica.

«No hi ha res a fer. No val la pena que me'l prengui seriosament. Per començar, ni tan sols m'ha donat cap tractament».

Tot i així, en Shuta va agafar la cistella i la va col·

locar damunt la taula, disposat a presentar les seves queixes.

—Jo no volia deixar la feina. Justament vaig venir aquí perquè m'ajudés a mantenir-la. És una de les millors agències del sector.

El metge va inclinar una mica el cap.

—No va dir que l'explotaven?

—Però... això passa més o menys a tot arreu. No hi ha cap empresa perfecta, independentment de si són grans o petites.

El mateix Shuta es va sorprendre d'estar defensant una empresa tan pèssima. Però fins llavors els amics li havien dit sempre el mateix. Que, anés on anés, a tot arreu es trobaria una situació semblant. Que es podia donar per satisfet de tenir un sou. I que no havia de ser tan exigent.

Ell s'havia repetit aquelles paraules i havia aguantat tan bé com havia pogut. Però no havia servit de res. I ara estava deprimat.

—Que m'hagin acomiadat així, com si res, ja és massa. De què ha servit haver-me esforçat fins ara?

—Ja —va fer el metge, mirant-se el rellotge—. Si m'ho vol explicar, l'escollaré. El pacient que tenia ara encara no ha arribat. —Parlava en un to compassiu, però que també contenia un deix de diversió.

En Shuta es va deixar anar. Aquella clínica era diferent de la resta. Tant si expressaves el teu patiment com si vessaves llàgrimes, no rebies cap mostra de simpatia, si més no aparent. Amb tot, potser valia més així que no pas les mostres de fals interès. Aquell metge tan peculiar estava assegut davant seu amb un lleu somriure als llavis.